

שהוא שונא דיעקב מבטן אמו) האכילהו לחם, לחם דוקא המוחין גדלות, אם שאינו מבקש אלא הקטנות דנזיד עדשים, כ"י בזה גחלים¹³ אתה חתה על ראשו, שהמוחין גדלות יבערו וישפרו את עשו, וכמובן.

ויותא¹⁴ גימטריא עדשים במכוון, היינו קטניות.

נזיד עדשים¹⁵ גימט' י"א פעמים אדם, היינו המן¹⁶ וי' בניו, והוא הי"א בחי' התוהו¹⁷ שנפלו.

וזה בלבד רצה עשו, ויעקב נתן לו לחם ג"כ.

לקוטי לוי יצחק, ליקוטים על פסוקים תנ"ך ומאחז"ל עמוד קפג

של יעקב, משל⁸ לשופרת כו', וכמ"ש⁹ קטן נתתיך בגוים שקאי על¹⁰ עשו. לכן ביקש רק נזיד עדשים שהוא קטנית¹¹, המוחין דקטנות שהם אדומים בחי' גבורות ודינים.

והנה, אם יעקב הי' נתן לו רק נזיד עדשים מוחין דקטנות, אז הי' קיום לעשו תמיד ח"ו, כי ממוחין דקטנות הוא חיותו וקיומו, ולכן נתן לו יעקב, בצירוף להנזיד עדשים, לחם ג"כ שהוא המוחין גדלות, ג' שמות הוי', והוא כמו פת וקטנית, והוא שהמשיך המוחין גדלות בהמוחין דקטנות, ואז סוף כל סוף תהי' מפלתו דעשו מצד המוחין גדלות.

והיינו מ"ש¹² אם רעב שונאך (שקאי על עשו,

אסתר שזימנה את המן, מבית אבי' למדה, שנא' "אם רעב שונאך האכילהו לחם".]

13 שם כה, כב.

14 ה"קטן" דבני המן (בחי' קטנות), אסתר ט, ט. ראה בלקוטי לוי יצחק כאן, דגם המן ובניו (מזרע עשו) הם מקטנות המוחין – בחי' גבורות ודינים וכו'. לעיל סוף סימן קלח.

15 נזיד (בג' 71), + עדשים"ם (424) = 495, וכן י"א פעמים אד"ם (45 × 11) = 495.

16 המן מזרע עמלק שבא מעשו (בראשית לו, יב).

17 ראה לקמן סימן רלט, הי"א בחינות הם ז' תחתונים והד' דאחוריים דאו"ה דישאל סבא ותבונה ע"ש ביאורו, והם ג"כ כנגד הי"א אלופי עשו בסוף פרשת וישלח. ראה בזה לעיל סימן טז בסופו. קפ. מה שנסמן לעיל בפסוק כג, ג. לקוטי לוי יצחק לקוטים על פסוקי תנ"ך ומאחז"ל עמוד יב. פניני לוי יצחק עה"ת פרשת וישלח (לו, לא ואילך).

8 ראה רש"י (כה, כו) וז"ל: ואחרי כן יצא אחיו וגו', שמעתי מדרש אגדה הדורשו לפי פשוטו בדין הי' אוחו בו לעכבו, יעקב נוצר מטיפה ראשונה ועשו מן השני', צא ולמד משופרת שפיה קצרה, תן בה שתי אבנים זו תחת זו, הנכנסת ראשונה תצא אחרונה, והנכנסת אחרונה תצא ראשונה, נמצא עשו הנוצר באחרונה יצא ראשון, ויעקב שנוצר ראשונה יצא אחרון, ויעקב בא לעכבו שיהא ראשון ללידה כראשון ליצירה, ויפטור את רחמה ויטול את הבכורה מן הדין.

9 עובדי' א, ב.

10 ראה סנהדרין לט: "חזון עובדיהו כה אמר ה' אלקים לאדום (שם א, א), אמר רבי יצחק אמר הקדוש ברוך הוא יבוא עובדיהו הדר בין שני רשעים (פרש"י: אחאב ואיזבל) ולא למד ממעשיהם, וינבא על עשו הרשע שדר בין שני צדיקים (פרש"י: יצחק ורבקה) ולא למד ממעשיהם.

11 ראה גם לעיל סימן קלח בסופו.

12 משלי כה, כא. וְלֹהֲעִיר מִמַּאֲרוֹל (מגילה טו: ת"ר מה ראתה

המשך ביאור למסכת סוטה ליום רביעי עמ' ב

16 לאשתו בזמן הזה, וממילא לא תיחשב סוטה להיאסר עליו.
 17 אָמַר רִישׁ לְקִיּוֹשׁ, מַה לְשׁוֹן קִיּוֹנוֹ – מִפְּנֵי מַה נִקְרָא צִוּוֵי הַבַּעַל
 18 לֵאשְׁתּוֹ קִיּוֹנוֹ, מִשּׁוּם שֶׁהוּא דְבָר הַמְטִיל קִנְיָא בִּינָה לְבֵין אַחֲרִים
 19 – הַקִּיּוֹנוֹ גֹרֵם שֶׁאֲחֵרִים יִכְעֶסוּ עֲלָיָהּ, וְקִיּוֹנוֹ מִלְשׁוֹן כַּעַס. מִדִּיִּיקַת
 20 הַגְּמָרָא מִדְּבַרְיוֹ, אֲלֵמָא קְסָבֵר שְׁקִיּוֹנוֹ עַל שֵׁי עֲצָמוֹ – שְׁאִין צִירִיךְ
 21 לְקַנְאוֹת בְּפְנֵי עֲדִים, וְכוּלֵי עֲלָמָא לֹא יִדְעֵי דְקִנְיָ לָהּ – וְלִבְּן הָאֲנָשִׁים
 22 לֹא יִדְעוּ שְׁקִינָא לָהּ, וְאֲמָרֵי מַאי דְקָמָא דְקָא בְּדָלָהּ – וְיֹאמְרוּ מִפְּנֵי
 23 מַה הִיא מִתְרַחֶקֶת מֵהָאֲנָשִׁים, וְאֵתוּ לְמִי עֲבַד קִנְיָא בְּהֵרָה – וְיֹבֹאוּ
 24 לִידֵי כַעַס וּמְרִיבָה עִמָּה. וְרַב יִימָר בְּרַ רַבִּי שְׁלֵמִיא מְשַׁמְיָה דְאַבְבֵי
 25 אָמַר, נִקְרָא קִיּוֹנוֹ מִשּׁוּם שֶׁהוּא דְבָר הַמְטִיל קִנְיָא בִּינֵי לְבִינָה –
 26 שְׁבָאָה לִידֵי כַעַס וּמְרִיבָה עִם בַּעֲלָהּ עַל שְׁחֹשֵׁד בָּהּ. מִדִּיִּיקַת הַגְּמָרָא
 27 אֲלֵמָא קְסָבֵר כַּמְשַׁנְנוֹ שְׁקִיּוֹנוֹ עַל שֵׁי שְׁנַיִם עֲדִים, וּמִמִּילָא וְכוּלֵי
 28 עֲלָמָא יִדְעֵי דְקִנְיָ לָהּ וְאֵינָם בָּאִים עִם הָאֵשֶׁה לִידֵי כַעַס, וְאֵיהוּ הוּא
 29 דְאֵתֵי לְמִי עֲבַד קִנְיָא בְּהֵרָה – וְרַק לְבַעַל יִגְרַם כַּעַס וּמְרִיבָה עִם
 30 הָאֵשֶׁה.

1 יותר מתקבלת תשובת חכמים שיש לחשוש שמונת כעסו יאמר
 2 שקינא לה. מתרצת הגמרא, אלא אי איתמר הכי איתמר – כך
 3 נאמרו הדברים, אמר רבי יצחק בר יוסף אמר רבי יוחנן לרב
 4 רבי יוסי ברבי יהודה ואף למשנתינו אין לרבך סוף, ואכן עיקר
 5 תשובת חכמים היא על שיטת רבי יוסי ברבי יהודה, וחיידשו שאף
 6 למשנתנו יש תשובה לשיטת רבי אליעזר.
 7 אמר רבי תנינא מפורא, לא לימא איניש לאיתתיה בזמן הזה
 8 שאין בית המקדש קיים ולא ניתן להשקות את הסוטה, לא תיפתרי
 9 בהרי פלוני – אל תתייחדו עם פלוני, ואפילו בינו לבניה בלא עדים
 10 לא יאמר כך לאשתו, משום דילמא קיימא לן ברבי יוסי ברבי
 11 יהודה – שמא הלכה כרבי יוסי ברבי יהודה דאמר בשם רבי אליעזר
 12 קינוי על פי עצמו, ומיסתתרא – והאשה תתייחד עם אותו פלוני
 13 בפני שנים, והרי היא סוטה וליבא האידינא מי סומת למיבדקה –
 14 ואין בזמן הזה מי סוטה לבדקה, וקאמר לה עילוייה איסורא
 15 דלעולם – ומספק תהיה אסורה עליו לעולם. לכן לא יקנא הבעל